

Un nou cenaclu teatral

La „Ateneul tineretului” din Capitală a luat ființă un atelier de teatru care funcționează într-o formulă interesantă și nouă: nu numai ca un teatru de amatori cu stagiune permanentă, ci și ca cenaclu literar-dramaturgic. Inițiativa aparține directorului acestui lăcaș de cultură, Adrian Boeru, și meto- distului Constantin Popovici; un grup de uteciști, conduși de Nicolae Popeneciu, absolvent al I.A.T.C., animator și regizor, au răspuns cu entuziasm. Dar, în ce constă această inițiativă? Se primesc texte atât de la amatori cât și de la profesioniști, care, dacă întrunesc sufragiile critice ale membrilor cenaclului, vor fi jucate. Nu sînt ocolite nici piesele clasice române sau străine — căci, după opinia inițiatorilor, acestea vor contribui atât la do-

bîndirea simțului scenic, cît și la formarea unor instrumente profesionale. Se urmărește, așadar, cultivarea, din punct de vedere teatral, a fiecărui participant, experimentarea mijloacelor sale, în roluri variate și de un grad cît mai înalt de dificultate.

După fiecare premieră se discută cu publicul rezolvările spectacologice utilizate, luîndu-se în considerare și alte propuneri demne de interes. Așadar, un spectacol al acestui cenaclu teatral nu este o „operă închisă”, el poate comporta, pe timpul unei stagiuni, mai multe variante.

Inițiatorii invită la aceste discuții regizori profesioniști și critici de teatru, cu care cenacliștii fac schimb de opinii cu privire la cele mai noi tehnici și modalități de reprezentare teatrală. Prin toate

acestea se încearcă instaurarea unui climat propice experimentului, precum și, în general, practicii artistice și culturale.

Am putut vedea o montare cu Conul Leonida față cu reacțiunea, realizată de Nicolae Popeneciu cu tinerii Iulia Isbășoiu și Lucian Nedelcu.

Prin atmosfera sa burlescă, prin ritm și prin dozarea efectelor comice, spectacolul se situează la nivelul unei montări profesionale. Mai sînt în trupă și alte elemente talentate, ca: Adrian Pătrașcu, Radu Dumitrescu, Elena Popa, Augustin Alexandru, Sanda Caras, Mihaela Beldie. Nicolae Caranfil (anul I, regie) ș.a., cu care regizorul N. Popeneciu va pune în scenă O noapte furtunoasă și Hora domnițelor. Dintre piesele autorilor amatori, vor vedea lumina rampei Împărțirea, o dramă de N. Popeneciu, și comedia Scurt-circuit de Viorel Savin. După cum se vede, un repertoriu interesant. Urăm acestui cenaclu succes deplin.

C. R. M.

NOTE

Pentru o nouă ediție critică a operei lui I. L. Caragiale

Permanența creației lui Caragiale și ecoul ei în contemporaneitate suscită fireasca întrebare asupra edițiilor de autoritate pe care noile generații le au la îndemînă. Istoria edițiilor științifice (ce pasionantă ar fi lectura unei asemenea „istorii”, dacă ea ar exista!) înregistrează, cum bine se știe, două ediții critice ale operei lui Caragiale. Prima (neegalată) a fost inițiată de Paul Zarifopol, la Editura „Cultura națională” (și continuată la Editura „Fundatiilor...”), în 1930. După al

treilea tom, editorul murind, munca sa a fost dusă mai departe de către Șerban Cioculescu, care a editat volumele IV—VII ale seriei de „Opere” și a dat, în 1963, un volum de „Scrisori și acte”, cuprinzînd materiale ce nu fuseseră incluse în volumul VII—„Corespondență” din „Opere”.

A doua este cea tipărită — tot sub titlul „Opere”, între 1959—1965 (patru tomuri) — de Al. Rosetti, Șerban Cioculescu și Liviu Călin. Toate edițiile școlare sau de largă popularizare au la bază textul acestei ediții; ea nu reproduce integral opera lui Caragiale (teatru, articole etc.), nici corespondența, în schimb are un foarte bogat aparat de note și variante, adevărate

„dosare” pentru fiecare text. Din păcate, și această ultimă ediție critică a devenit o raritate de anticariat. Retipărirea, conform normelor edițiilor critice, a operei caragialeene se arată a fi, deci, o necesitate stringentă. Împreună, cele două ediții oferă, credem, garanția unei excelente ediții critice, la care ediția Zarifopol-Cioculescu (în șapte tomuri) ar contribui cu restituirea exactă a textelor, iar ediția Rosetti-Cioculescu-Călin, cu aparatul critic, reprezentînd întregiri de deosebită valoare documentară.

Pentru o nouă, atât de așteptată, ediție critică Caragiale, avem și editura potrivită — „Minerva”!

I. N.